

«Εν τω σω ονόματι» (Ματθ. 7,22)

(Η πρώτη – αρχαία αυτοσυνειδησία της Εκκλησίας)

Αναμφίβολα, η αρχαία Εκκλησία είχε τη συνείδηση, ότι η κοινωνική και πνευματική ζωή, αναπτύσσονται στον άξονα της γνησιότητας μόνο στο όνομα του Χριστού.

Αυτή την σωτηριώδη θεολογική θέση υπενθυμίζει με Δεσποτική νηφαλιότητα και διάκριση ο Κύριος κατά την ημέρα της Κρίσεως, ως απάντηση στην παθολογία Κληρικών και Λαϊκών, που συγκλίνουν στην αποδοχή των Προφητικών, Χαρισματικών και Θείων Ενεργειών στο έργο τους, χωρίς την ανάλογη μετάνοιά τους, χωρίς τον μόχθο της ταπεινοφροσύνης και της έντονης πνευματικής ζωής, εργαζόμενοι (απλά) «προς το θεαθήναι τοις ανθρώποις». Να θυμηθούμε το σχετικό εδάφιο (Ματθ. 7, 22):

«Ου τω σω ονόματι επροφητεύσαμεν και τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλές εποιήσαμεν;».

Όπως παρατηρούμε, ο τρόπος αντίληψης (της διακονίας) των απολογουμένων αναγνωρίζει ένα δεσπίζοντα ΚΕΝΤΡΟ, το οποίο ΚΥΒΕΡΝΑ και ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ τα εκκλησιαστικά και φυσικά γεγονότα, τον Χριστό. Χρησιμοποιούν το **κέντρο** αυτό ως συμπύκνωση και συνθετικό ορισμό της Ανωτάτης Αρχής, που ο Κύριος δεν αρνείται, και είναι σε λεκτική απόδοση. «Εν τω σω ονόματι».

Ιδιαίτερα ελέγχει το εν λόγω εδάφιο (Ματθ. 7, 22) τους σημερινούς, εις τύπον και τόπον Χριστού τεθέντες Επισκόπους και Πρεσβύτερους, οι οποίοι έχοντες την εντολή – διακονία **τηρήσεως και ορθής ερμηνείας** της Ορθοδόξου Παραδόσεως – Διδασκαλίας, αυτοί αρνούνται αυτήν στο «όνομα» οικουμενισμός!

Όλοι οι οικουμενιστές ακολουθούν τις θεωρίες του αιρετικού επισκόπου Ι. Ζηζιούλα, προσέχοντες – τονίζοντες μόνο την γραμματική, προτασιακή δόμηση και διάρθρωση των όρων «τύπος Χριστού», «τόπος Χριστού», που συναντούμε (π.χ.) στην διδασκαλία του Αγ. Ιγνατίου του Θεοφόρου, χωρίς

την απαραίτητη προϋπόθεση της τήρησης της ορθόδοξης διδασκαλίας, που απαιτεί ο Αγ. Ιγνάτιος στις Επιστολές του, όπως:

Α. «Παρακαλώ σουν υμάς, ουκ Εγώ, αλλ' η αγάπη Ιησού Χριστού, μόνη τη χριστιανική τροφή χρήσθαι, αλλοτρίας δε βοτάνης απέχεσθαι, ήτις εστί αιρέσεις» (Τραλλιανοίς Ιγνάτιος, VI, 40) – Β.Ε.Π. Τόμος 2.

Β. «Μη πλανάσθε ταις ετεροδοξίαις μηδέ μυθεύμασιν τοις παλαιοίς, ανωφελέσιν ούσιν» (Μαγνησιεύσιν Ιγνάτιος, VIII) – Β.Ε.Π. – Τόμος 2.

Γ. «Κωφώθητε σουν, όταν υμίν χωρίς Ιησού Χριστού λαλή τις...» (Τραλλιανοίς Ιγνάτιος, IX) – Β.Ε.Π. Τόμος 2.

Δ. «Απέχεσθε των κακών βοτάνων, άστινας ου γεωργεί Ιησούς Χριστός, δια το μη είναι αυτούς φυτείαν πατρός» (Φιλαδελφιεύσιν Ιγνάτιος, III) – Β.Ε.Π. Τόμος 2.

Στις θεωρίες του Ι. Ζηζιούλα, συναντούμε τις θέσεις του: «Η Θεία Ευχαριστία είναι επισκοποκεντρικό γεγονός» ή «η Θεία ευχαριστία γίνεται στο «όνομα» του επισκόπου» ή ότι «το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είναι ατέλεστο, χωρίς την μνημόνευση των σημερινών οικουμενιστών επισκόπων». Και οι τρεις (3) δικαιολογίες – βεβαιώσεις του εδαφίου (Ματθ. 7, 22): α) «τω σω ονόματι επροφητεύσαμεν» β) «τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν» και γ) «τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν», φανερώνουν την απόλυτη ισχύ – δύναμη του ονόματος «Ιησούς Χριστός»· ότι στην επίγεια ζωή της Εκκλησίας οι δυνάμεις που αποδεσμεύονταν ως ενοποίηση μυστηριακή πληρώματος και Θεού, (από την Αγία Τριάδα) ήτο στο όνομα του Χριστού.

Στις τρεις (3) αυτές αξονικές ομολογιακές τοποθετήσεις, αναπλάθεται ολόκληρη η ζωής της Εκκλησίας σε κάθε εποχή, σε εκάστοτε διαφορετική προοπτική.

Οι κολασμένοι, χωρίς την απαραίτητη Χριστοκεντρική εσωτερική – βιωματική παραλληλότητα και συνάφεια με τους ανωτέρω τρεις (3) ομολογιακούς άξονες, που ορθώς εμνημόνευσαν, δίκαια δεν έτυχον σωτηρίας, διότι χωρίς μετάνοια υπογράμμισαν στη ζωή τους (μόνο) την Vita

speculativa (θεωρητικός βίος), χωρίς την vita active (πρακτική ζωή της αλήθειας του Χριστού).

1° Σχόλιο: Και μόνο το εδάφιο (Ματθ. 7, 22), από μόνο του, καταρρίπτει ριζικά τους ισχυρισμούς των οικουμενιστών, που προωθούν ανατοποθετήσεις σε κρίσιμα πεδία της Ορθόδοξης διδασκαλίας, πιστεύοντας ότι η «Θεία Ευχαριστία τελείται στο όνομα του επισκόπου».

Η γραμμική διαχρονική «έκταση της Εκκλησίας διατηρεί ανέπαφη και ακλόνητη την θεμελιώδη θεολογική και σωτηριολογική θέση της: «εν τω σω ονόματι».

Χωρίς θεολογική χαλάρωση, να εξετάσουμε τον ισχυρισμό των οικουμενιστών και στο επίπεδο της επιστήμης της Λογικής. Ανάμεσα στον ορυμαγδό των θεολογικών οικουμενιστικών λαθών, να εξετάσουμε (στη συντομία της) την Κρίση:

«Η Θεία Ευχαριστία (στη ζωή της Εκκλησίας) είναι επισκοποκεντρικό γεγονός».

Να θυμίσουμε, ότι στη Λογική «Κρίσις είναι ενέργεια της διανοήσεως δια της οποίας προσδιορίζουμε τη σχέση δύο εννοιών».

Η έννοια – γεγονός «Θεία Ευχαριστία» κατά το πλάτος είναι **ατομική**, δεν περιλαμβάνει (δηλ.) οντολογικά άλλο **ομοειδές** γεγονός· έχει όμως μέγιστο βάθος. Στην Επιστήμη της Λογικής, οι έννοιες μικρού πλάτους έχουν μεγάλο βάθος.

Όταν φιλοσοφήσουμε το βάθος της «Θείας Ευχαριστίας», ανακαλύπτουμε ότι περιέχει: 1) Την ένσαρκη παρουσία – οικονομία του Χριστού. 2) Την σταυρική θυσία Του 3) Την διδασκαλία του 4) Την παράδοση του Μυστηρίου στους Αγίους Αποστόλους με την σαφή εντολή «τούτο ποείτε εις την εμήν ανάμνησιν» (Λουκ. 22, 19).

Να τονίσουμε, ότι «ανάμνηση» δεν είναι μια απλή αναδρομή της μνήμης στο παρελθόν, αλλά πραγματική **επαναβίωση** και **ανανέωση** ενός γεγονότος ζωής, που ενομοθέτησε ο Κύριος στο όνομά Του.

Όταν, στο εδάφιο (Ματθ. 7, 22) οι «πολλοί» αναφέρουν ότι «και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν» ασφαλώς αναφέρονται και στη

Θεία Λειτουργία, στη Θεία Ευχαριστία, διότι τον αποκαλούν (οι κολασμένοι) Κύριε – Κύριε, γνωρίζοντας δηλ. την Ουράνιο Αυτού Εξουσία και Δύναμη, που εκδηλώνονται κατ' εξοχήν στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Θυμούνται επίσης τις εκδιώξεις των ακαθάρτων πνευμάτων και την θεραπεία ανιάτων νόσων στο όνομα του Κυρίου.

Δυστυχώς, αυτοί οι «πολλοί» των αιώνων, δεν χρησιμοποίησαν τη δύναμη του Χριστού για να ξεριζώσουν από τις καρδιές τους τις εμπαιθείς – αμαρτητικές γήινες προτιμήσεις τους (κλίσεις τους). Οι έννοιες «επίσκοπος» και «πρεσβύτερος» ευρίσκονται, ως «υπάλληλες» έννοιες, στο βάθος της «Θείας Ευχαριστίας», σε διακονική αποστολή – θέση. Επίσκοποι και ιερείς είναι τα όργανα του Κυρίου.

Το έργο του Χριστού για τον κόσμο συμπυκνώνεται, συνοψίζεται, και συνεχίζεται με τη Θεία Λειτουργία.

Δεν υπάρχει ευχητική γραμμή στη Θεία Ιεουργία που να μη καταλήγει εις Αυτόν, διότι είναι «ο προσφέρων και προσφερόμενος». Έχουμε δηλαδή σε κάθε Λειτουργία όχι απλώς διανοητική ανάμνηση του Μυστηρίου αλλά Λειτουργική επανάληψη της ζωής, της διδασκαλίας και της θυσίας του Χριστού, όπως συμβαίνει και στις λειτουργικές επαναλήψεις των Δεσποτικών εορτών· «Σήμερον ο Χριστός εν Βηθλεέμ γεννάται εκ Παρθένου» ή «σήμερον κρεμάται επί ξύλου...».

Όλα στη Θεία Λειτουργία γίνονται «εν Χριστώ», διότι ως αιώνιος Αρχιερέυς και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, προσφέρει πάντοτε τον εαυτό του. Στα όρια της Ιεροσύνης, Επίσκοποι και Ιερείς, σε κάθε Λειτουργία, διακονικά ενεργούντες, φανερώνουν τη δύναμη του ονόματος του Χριστού· αυτό μαρτυρούν και οι ανάλογες ευχές, όπως (παράδειγμα):

- «Δια των οικτιρμών του μονογενούς σου Υιού...».

- «Χάριτι και οικτιρμοίς και φιλανθρωπία του μονογενούς σου Υιού...».

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ